

KIS HATÁR

FURCSA LEGÉNYKE. (Lásd a 382. l.)

A BÜVÖS GYÖNGYÖK,

vagy:

Pali árnyéka

(Folytatás.)

„Egy hónapok multak s Ferkó és Pali szorgalmasan tanultak az iskolában; a szép nyár, a kellemes ősz is elmúlt, a fagyos, zordon tél beköszöntött, a karácson már küszöbön s a gyermekek már előre örvendeztek az ünnepnek, mely néhány napi szünet után nyújt nekik, mely alatt a közelebb lakók haza is utazhatnak.

A délutáni leckének épen vége volt s a fiúk, a hideg és a sűrűn hulló hó daczára vagy talán épen ennek kedvéért, kint futkostak és játszottak az udvaron, hólabdákkal dobálózva, vagy a közelgő ünnepek örömeiről beszélgetve. Egy kis csoport élénken társalgott a nagy hó-baba csinálása közben.

„Milyen szerencsés ficzkók Pali és Ferkó;“ szólt Gyuri.

„Bizony szeretnék a bőrükben lenni,“ szólt egy másik.

„Szeretném tudni, miért mennek egy héttel az ünnepek előtt haza,“ folytató Gyuri. „Nem hallotta senki, miért utaznak oly rögtön?“

„Valami családi szomorúság érte őket,“ felelt Béla. „Ferkó legalább tegnap este óta oly szomorú, annyit sirdogál, hogy szinte megsajnáltam.“

„Úgyan hát miért sirdogál?“ kérdé Gyuri.

„Ugy hallottam, hogy távsürgönyt kaptak hazulról, még pedig nagyon szomorut, mely haza hívja őket. Egy testvérök katona volt és megsebesült a háboruban, most hazaérkezett, de oly betegen, hogy eddig talán már meg is halt.“

„Tyűh, már ez nagy baj! Hát oly súlyosan megsebesült?“

„Bizony úgy látszik. A hirlapokban neve a holtak között volt, de ez még talán nem igaz, mert Palinak és Ferkónak szülei azt sürgönyözték, hogy bátyjok súlyosan meg van sebesítve.“

Béla ezzel elvált társaitól és az ajtóhoz ment, hol Pali mélyen elszomorodva állott és zokogva mondá:

„Én nem mehetek haza, nem tudom viszontlátni azon helyeket, hol minden ő reá, kedves Jenőmre emlékeztet, — inkább szeretnék meghalni, mint hogy őt halva tudjam!“

„De hát ha még nem halt meg!“ igyekvék Béla vigasztalni barátját.

„Oh! minek áltassam magamat ily reményekkel? Tudod, hogy neve a holtak közt volt közölve, atyám pedig azt sürgönyözte, hogy holnap mindenesetre otthon legyünk. Miért épen holnap? Nem lehet más . . . Oh! borzadok, ha eszembe jut. . . mint hogy holnap fogják . . . temetni!“

Szegény Pali kétségbeesett zokogásba tört ki s jó pajtásának vigasztaló szavai mind hasztalanok valának.

„Hiába minden biztatásod, kedves barátom,“ zokogá Pali. „En meg

Ferkó százs
a sürgönyt
magyarázn
az én drág

Pali a
hogy szavai
bai reszket
vány volt.

„Menj
szivű Béla
kint állni
kell gyűjter
otthon el b
moruságra

Pali
igen kellett
nak, ki ny
magát, de
hogy fájd
mint öcses
kínos álmo
ták bevár
induljanak.

Végre
állott s F
pajtásaiktól
moru volt
puszta tájé
dárka sem,
mint a ké
Mélyen el
de gondol
voltak. F
merültek
utoljára e
szegény Pa
tott mind
azon napok
gától, mid

Ferkó százszor át meg át betűztük azt a sürgönyt s nem tudtunk mást ki-magyarázni belőle, mint hogy Jenő, az én drága, jó bátyám meghalt!”

Pali annyira meg volt hatva, hogy szavait alig lehetett érteni, lábai reszkettek s arca egészen halvány volt.

„Menjünk be Pali,“ szólt a jószívű Béla; „nem való neked itt kint állni a hidegben. Kissé erőt kell gyűjtened az utra, meg hogy otthon el bírjad viselni, bárminő szomorúságra érsz haza.“

Pali bement, de a vacsora nem igen kellett sem neki, sem Ferkónak, ki nyugodtabban viselte ugyan magát, de kinek arcán meglátszott, hogy fájdalma talán még mélyebb, mint öcsceé. Az éjszakát mindketten kínos álmok közt töltötték s alig bírták bevárni a reggelt, hogy utnak induljanak.

Végre megviradt, a koesi előállott s Ferkó és Pali elbucszván pajtásaiktól, utnak indultak. Oly szomorú volt az ut a hóval borított, puszta tájékon át, sehol egy élő madárka sem, — minden oly bus volt, mint a két szomorú fiú gondolatai. Mélyen elgondolkoznak mindketten, de gondolataik nagyon különbözők voltak. Ferkónak kedves emlékek merültek föl azon napokból, midőn utoljára együtt volt Jenővel, de szegény Palinak! Neki is eszébe jutott minden, de borzadva gondolt azon napokra vissza, elborzadt önmagától, midőn megemlékezett arra, hogy

haraggal vált meg Jenőtől, hogy bucsuzáskor egyetlen nyájas szava sem volt azon jó testvér számára, kivel többé soha sem fog beszélni, kit már csak ravatalon fog viszontlátni! Ha legalább arra volna bátorsága, hogy Ferkónak bevallja hibáját s legalább ettől bocsánatot kérjen... Számtalanszor felpillantott Ferkóra, mintha ennek arcáról akarná leolvastani, miként fogadná őszinte vallomását; sokszor már-már belefogott, de mindig visszarettent s mindig azt mondá magának: „Még nem! várok egy jó alkalmat, midőn a beszéd csak úgy magától erre fordul.“

A vonat pedig azalatt gyorsan haladt, de az ut hosszú volt s mert télen a nap rövid, lassankint már sötétedni kezdett.

„Pali, hány óra?“ kérdé Ferkó türelmetlenül. „Oly végtelen ez az ut, mintha soha sem érhetnék haza.“

Pali elővonta szép arany óráját.

„Négy óra,“ mondá.

„Oh Pali!“ szólt Ferkó sohajtva. „Mennyire irigylem téled azt az órát! Nem magáért az óráért, hanem mert mutatja, mennyire szeretett Jenő téged!“

Hidd meg, nincs okod irigyelni engemet!“ felelt Pali komoran.

„De igen! Már azt is irigylem, hogy te voltál az, kivel Jenő legutoljára beszélt s különösen elutazása előtti este veled egy óránál tovább sétált és beszélgetett a kertben.“

Ez volt az alkalmas perc, — most

kell szólni, vagy soha! — gondolá Pali
és nagy erőfeszítéssel megszólalt:
„Akarod-e tudni, miről beszél-

gettünk akkor este Jenővel? Sokszor
akartam már elmondani neked, de
nem mertem.“

AZ ÉN KANDUROM. (Lásd a 374. l.)

„Miért
„Nem
óta nyomja
mondtam el
rencsétlen p
melyeket Ne
„Mi b

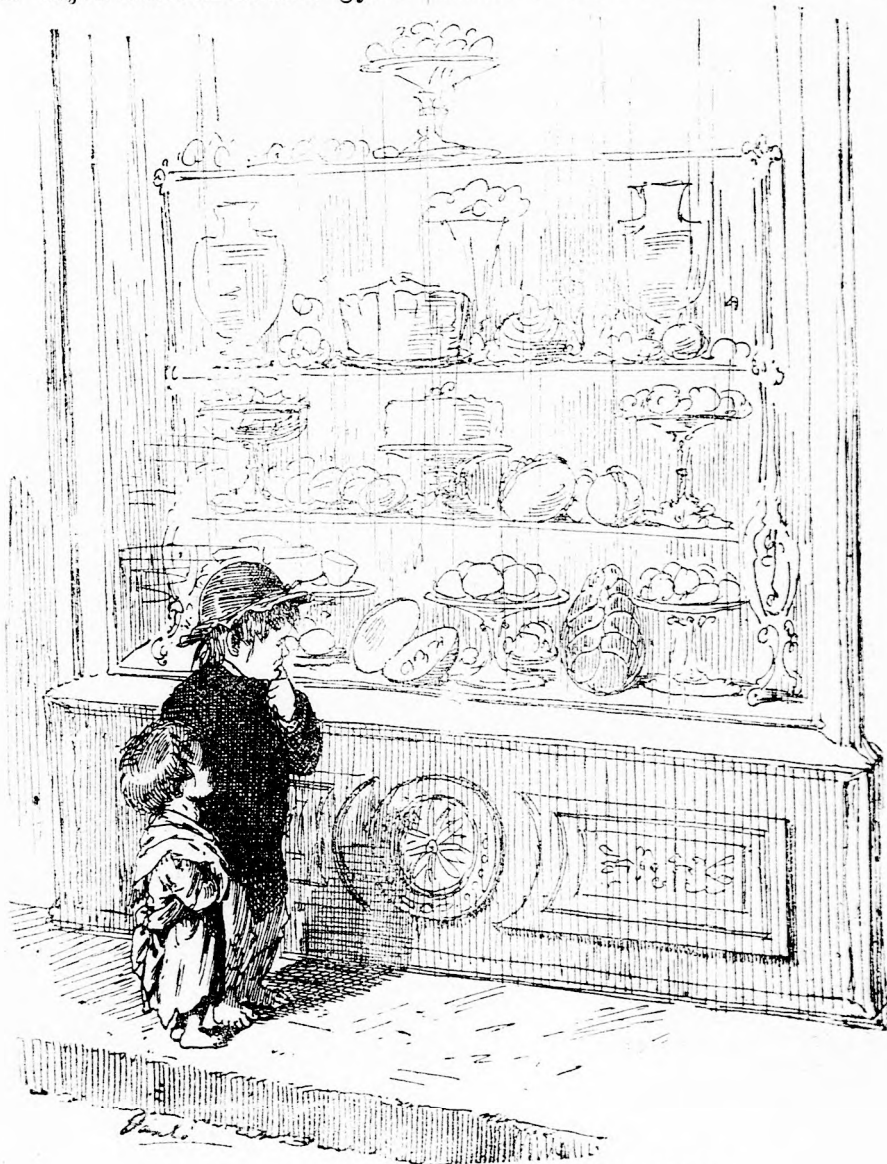
„Miért nem? Talán titok?”

„Nem titok, sőt már hónapok óta nyomja a lelketem, hogy nem mondtam el neked. Az egész ama szerencsétlen piros gyöngyök körül forog, melyeket Nellike a hajón kapott.”

„Mi bajod lehet azokkal a gyön-

gyökkel? Hiszen azokat az én szerény majmocskám nyeldeste le: te magad láttad — — akkor legalább azt mondtad.”

„Igaz, igaz . . . a majom meg-evett néhányat . . . de nem sokat . . . aztán . . . hát nem érted még?”

A CZUKRÁSZ-BOLT ELŐTT. (Lásd a 382. l.)

„Hogy értem-e? Gondolni sem tudom, mit akarsz mondani,“ szölt Ferkó bámulva.

„Nos, tehát, . . . én akkor a majmot elkergettem s a gyöngyöket fölszedtem és kezemben tartottam . . . de eszembe sem jutott, hogy magannak megtartsam . . . hanem épen akkor belépett Jenő s én hamarjában, nehogy Jenő rosztat gondoljon, eldugtam a gyöngyöket . . . és aztán mindig jobban-jobban összebonyolódott a dolog, semmikép sem tudtam menekülni ama szerencsétlen gyöngyöcskéktől; egyik zavarból a másikba jutottam miattok, míg végre . . .“

Szegény Palinak elakadt a szava ama kellemetlen emlékek fölidézésénél s alig tudott tovább beszélni.

„Nos végre, aztán mit csináltál velök?“ kérdé Ferkó.

„Mit? hát . . . Nem mondhatom meg . . . meggyülnél örökre.“

„Én, gyülni tégedet? Minő gondolat! Csak mondd ki, mit tettél?“

„Hát . . . eltemettem a gyöngyöket ama végzetes éjszaka a kertben a melegágyba. Engemet látott akkor Jenő, nem tégedet!“

(Folyt. követc.)

AZ ÉN KANDUROM.

(Képpel a 372. lapon.)

Kandúr koma az ölemben
Dörmög.
A négy lábán éles hosszú
Körmök.
De ki szépen simogatja
Szórét,
Annak nem karczolja meg a
Bőrét.

LIBÁS KATA.

(Képpel a 376. 377. lapokon.)

Én vagyok a Libás Kata
Hm!
Ki a libát hajtogatja,
Hm!
Hajtogatja, terelgeti,
Megitatja, megeteti
Hm, hm, hm.

Gigom-gágom a nótája,
Hm!
Közel vagyon a tanyája
Hm!
A füzes tó sincsen távol
A hol vigan evez, gágol,
Hm, hm, hm.

E seregnék én vagyok a —
Hm!
Én vagyok a tabornoka
Hm!
S ki ott ólom szárnyon repdes:
Gunár uram az ezredes
Hm, hm, hm.

Ellenségünk is vagyon ám
Hm!
Leselkedik róka komám
Hm!
Ámde foga hiába fáj,
Szem alatt van a libanyáj,
Hm, hm, hm.

S Z Á Z É V V E L.

(Képpel a 384. l.)

Száz esztendőös öreg ember
Vagyok én,
Az életnek én is álltam
Reggelén.

Én is voltam egykor mint te
Oly kicsiny.
Én is tudtam, mi a jó kedv,
Mi a csiny.

Azt kívánom neked édes
Gyermekeim.
Ha elaggol öregséged
Mint enyém derült legyen.

A KÉK B.

az
pa
balra. Hiál
egy gyöny
egy fényes
nézett. Na
épen nem
ur épen
tani föladv
Pistának a
féle számi
dolata csak
melyet isk
kirakatában
igen nagy
korból.

Ezt a
az volt m
de lehetsé
jét. Egy
nek, mint
valami so
pott ugy
egy-egy
ahhoz ké
báránka
tehát, hár
heti zseb
gyűjthess
kára kell
egy forint
s hosszas
hogy ha
egyebet,
tiz hét

A KÉK BÁRÁNYKA TÖRTÉNETE.

ELYEN elgondolkozva ült Pistika az iskola padján, nem ügyelve pajtásaira sem jobbra, sem balra. Hiába mutatott egyik szomszédja egy gyönyörű piros almát, a másik egy fényes tollkést, Pistika oda sem nézett. Nagyon törte a fejét, — de épen nem a lecke fölött; a tanító ur épen most tett elébe egy számtani föladványt, hogy készítse el; de Pistának az esze most egészen másféle számításokon járt, minden gondolata csak egy tárgy felé irányult, melyet iskolába jövet a cukrászbolt kirakatában látott. Az pedig egy nagy, igen nagy kék báránka volt czukorból.

Ezt a czukorbáránkát megkapni, az volt most Pistika legfőbb vágya; de lehetséges-e? Ezen törte épen fejét. Egy ilyen nyolcz éves kis vitéznek, mint a mi Pistánk, nem szokott valami sok pénze lenni; Pistika kapott ugyan jó szüleitől hetenkint egy-egy ezüst tizest, de hát mi ez ahhoz képest, amennyibe az a kék báránka kerülhet? Azt számítgatta tehát, hány hétig kellene félretennie heti zsebpénzét, hogy oly összeget gyűjthessen, a mennyi arra a báránkára kell? „Bizonyosan legalább is egy forintba kerül,” gondolá sohajtva s hosszas számítás után kisütötte, hogy ha heti pénzéből soha sem vesz egyebet, hanem egészen megtakarítja, tiz hét kell, míg egy forint együtt

lesz. Rettentő hosszú idő! Tiz hétig várni! S hátha addig más valaki megveszi?

Épen tisztába jött ezen szomorú eredménnyel, midőn az iskolai órának vége lett s a fiúk beadták a tanító bácsinak a számtani föladványukat. Pistika még hozzá sem fogott a magához s így be sem adhatta; büntetése az lett, hogy nem mehetett haza, míg föladványát el nem készíté. Sohajtva és ridogálva fogott tehát a munkához s végre elkészítés hazamehetett.

Utközben azonban ismét a cukrászbolt előtt haladt el s az a gyönyörűséges kék báránka újból csábitóan integetett feléje. Sokáig nézegette s végre nagy bátran fölkiáltott;

„Bemegyek s megkérdem, mi az ára . . . nem félek én . . . bemegyek.“

Be is ment és megkérdezte.

„Nyolczvan krajczár!“ volt a felelet.

Szegény Pistika szinte elsápadt e nagy összeg hallatára s nagyon szomoruan ballagott hazafelé.

„Nyolczvan krajczár! Mikor lesz annyi pénzem!“ sohajtá busan.

Egész nap szomorú volt s csak délután vidult föl kissé, midőn a tornáczon játékközben egy négykrajczárost talált. Rögtön elhatározta, hogy e pénzdarabot megtartja.

„Ér valamit,“ gondolá, „ezzel is hamarább együtt lesz a szükséges összeg; aztán valamit talán le is lehet majd alkudni a nyolczvan krajczárból; talán ide adja ötvenért is.“

Most minde-
nekelőtt azon
gondolkozott, ho-
va rejtse a pénzt?

A hálószoba
egyik sarkában
egy kis lyuk volt
a falban; ezt leg-
jobb rejteknek
gondolt Pistika.
Oda dugta a pénzt
s a lyuk elé min-
denféle játé-
szert halmozott,
hogy senki se jár-
jon hozzá közel
sem. Nagyon
jól tudta, hogy
nem helyesen
cselekedett, mi-
dön a talált pénzt
eldugta; de el-
fojtotta lelkiis-
meretét.

Midőn szom-
bat este lett s
a rendes ezüst
tizest nem kapta
meg, sietve ment
a papához.

„Kedves pa-
pa! ... e héten
nem kaptam még
tizeskét!...“

„Nem is kapsz,
mert büntetve
voltál az iskola-
ban s jól tudod,
hogy mikor ro-

szul tanulsz, nem
kapsz semmi
zsebpénzt.“

Pista tudta ezt
nagyon jól, de
szerfölötti pénz-
vágyában egé-
szen megfe-
ledkezett róla.
Mert az nagy
csapás volt rá-
nézve s szo-
moru szívvel tá-
vozott apja szo-
bájából. Midőn a
másik szobán ke-
resztül ballagott,
az asztalon ne-
hány krajczárt
pillantott meg.
Tudta jól, mire
való az a néhány
krajczár. Minden
szombat el szo-
kott jönni az öreg
Tóbiás, egy nyo-
morult, félig vak
koldus, ki aztán
rendesen kapott
néhány krajczárt.
Az ő számára ké-
szítette ki Pistika
apja. Pistika ma-
ga sokszor adta
oda az alamizsnát
szegény Tóbiás-
nak s mindig
örömmel tette.
Most azonban

LIVÁS KATA. (Lásd a 374. l.)

egészen más gondolatjárt fejében. Megolvasta a pénzt.

„Hét krajczár . . . ha elvenném, senkinek sem tűnnék föl a dolog. Mama ad Tóbiásnak a maga pénzéből, mert még nem tudja, hogy a papa kitette a krajczárokat. Aztán ha elveszem nem lopok . . . a papa már kiadta, tehát nem az övé . . . Tóbiás még meg nem kapta, tehát az övé sem . . .“

A krajczárok szépen a rejtekbe vándoroltak s csakugyan senki sem vette észre, mert a mama adott a vak Tóbiásnak egy ezüst tizest. Egy-két nappal később a mama vásárolni ment a boltokba s magával vitte Pistikát. Egyik boltban a fizetésnél két krajczár leesett s Pista hamar fölkapván azokat, kérte mamáját, adja neki; nagy öröme meg is kapta.

Okulva a mult szombaton, nagyon vigyázott, hogy büntetés ne érje az iskolában. A legközelebbi szombaton csakugyan meg is kapta apjától az ezüst tizest s András bácsitól, kinek szépen elszavalta a „Szózat“-ot, szintén egy tizest. A rejtekben levő kincs tehát lassacskán még is szaporodott s Pistika egész élete most csupa számításból állott. Reggeltől estig számította, hogy „harmincz krajczár van, még kell ötven; harminczöt krajczárom van; negyven krajczárom van, még kell negyven“ stb. Mikor ismét megjött a szombat s újból megkapta a tizest, már ötven krajczárja volt együtt. Rögtön összeszedte egész kincsét s szaladt a czukrászboltba, azon re-

ménynyel, hogy talán annyiért is megkapja azt a gyönyörű kék báránycát. Az ajtónál kissé ingadozott, de aztán nekibátorodott, belépett és szólt:

„Kérem szépen, nem kaphatnám meg azt a kék báránycát ötven krajczárért?“

„Annyiért semmi esetre,“ felelt a czukrász. „Hanem mert oly nagy kedved van reá, odaadom hatvanöt krajczárért nyolczvan helyett.“

Pistika kedvetlenül távozott, de nem esett kétségbe. Alapos számítás után kisütötte, hogy már csak tizenöt krajczár hiányzik; ha tehát jól tanul s megkapja mindig tizeskét, két hét múlva megveheti a báránycát; pedig talán még másképp is hozzájut néhány krajczárhoz. És csakugyan még ugyanazon napon apja szobájában megint látta a szegény Tóbiásnak szánt krajczárokat s ismét elvett ötöt. Most tehát csak egy tizes hiányzott a nagy özszezből! Gondosan eltette ismét a rejtekbe s erősen eltökélte, hogy a jövő héten jól fog tanulni, csak hogy a tizest megkapja.

Hetfőn reggel el is ment iskolába, de midőn déltájban visszatért s a szobába lépett, majd elájult ijedtében. A szobát újra festették, minden butort kihordtak s az ő játékszereit és abból a sarokból, — — és a rejtett lyuk a falban látható volt. Odarohant, — de a pénz nem volt többé ott! Pista kétségbeesetten fölkiáltott s keserves zokogásra fakadt. Épen ekkor jött mamája, egy csomó aprópénzzel.

„Pista a pénzt B te rejtette

„Én „Soka hogy enny tötted?“

„Egy kára . . .“

„Kék „Egy

ból . . . a

„Ugy nagyon m nem kelle tegetned,

E sz veszett. A dent tud s kimondani. ő, Pistika,

„Azt nem lopol zokogva; a pénzt . számított

E ne dent meg

„Ah lopta sz krajczárok nem?“

„Ne „Igy

ezt az eg kapja, te nem szaba

Szeg morodva

„Pistám,“ szolt a mama, „ezt a pénzt Borcsa találtatott a sarokban; te rejtetted oda?“

„Én . . . igen is . . . én.“

„Sokaig kellett gazdálkodnod, hogy ennyit összegyűjts. És mire gyűjtötted?“

„Egy . . . kék bá . . . báránycára . . .“

„Kék báránycára? Mi az?“

„Egy kék báránycára . . . cukorból . . . a boltban.“

„Ugy látszik, az a báránycára nagyon megtetszett neked. De azért nem kellett volna a pénzt úgy rejtetned, mintha loptad volna.“

E szóra Pistika bátorsága odaveszett. Azt hitte, hogy mamája mindent tud s csak nem akarja mindjárt kimondani, hanem várja, megvallja-e ő, Pistika, elkövetett bűnét.

„Azt hittem . . . hogy azzal nem lopok . . .“ szolt sápadtan és zokogva; „Tobiás még nem vette át a pénzt . . . a papa meg már nem számított rá többé . . .“

E néhány szóból a mama mindent megértett.

„Ah, tehát az én kis fiam meglopta szegény vak Tobiást! Azok a krajezárok nem a tied voltak, ugy-e nem?“

„Nem!“

„Igy hát loptál. Most büntetésül ezt az egész összeget a vak Tobiás kapja, te pedig menj szobádba s ma nem szabad kilépned a tornácra sem.“

Szegény Pistika egészen elszomorodva ment szobájába. Most már

nem annyira a pénzt röstelte, hanem a szégyent, hogy szoba-fogságba jutott s hogy mamája haragszik reá. Busan, sirdogálva ült egyedül egész délután. Mamája az ajtónál fájdalmasan így kiáltott föl: „Hogy én nekem ilyen fiamnak kell lenni!“

Pistika várta, hogy édes anyja belép hozzá; de csalatkozott, mert a lépések ismét távoztak.

„Oh, kedves jó mamám! hát annyira haragszik, hogy nem is jön többé hozzám!“

Pista a székre hanyatlott és keble göresösen fuldokolt.

És e perczen kinyilt az ajtó, a mama belépett és szolt.

„De igen, eljöttem, mert gondoltam, hogy mostanig már megbántad tettetted.“

„Meg! Megbántam, igazán megbántam, belátom, hogy hibáztam!“ szolt Pistika keserves zokogással.

„Remélem, nem fogsz többé ilyesmit tenni?“

„Soha, soha, csak most bocsáss meg kedves mamám! Nem kell többé semmi félekék báránycára! Olyan boldogtalan voltam miatta!“

Igy aztán a jó mama megbocsátott Pistának, a kék báránycára pedig ott maradt a cukrászbolt kirakatában, mignem egy forró nyári napon a nap rásütött és szétolvasztotta.

FURCSA KÉRDÉS.

4 istállóba hogy lehet bekötni 5 lovat úgy, hogy mindegyikben csak 1 legyen?

APRÓ KÉPEK A FALUSI ÉLETBŐL.

— A végrimet találjátok ki. —

Az kétségbe sem vehető
Hogy ez itten —

Megérett a búza, a kenyérkét-adó,
A kaszáját feni rá ez az —

Kukoricza érik már, közeleg az őszi,
Messzelátón néz körül a tengeri- —

A cséplőjét már a gazda veszi, fogja.
Bár hullatna sok jó szemet kazal s —

Pásztor ez itt, de nem juhász, nem furulyás:
Szarvasmarhát legeltet a büki —

Mi kedves rajz! Ezt szintén elétek tárom.
Kolompos nyáj, hű eb s juhász a —

Kint a mezőn késő ősziig kedvvel tanyáz
A csordának kormányzója, a vig —

Se nem kanász, se nem gulyás, se nem tinós.
Ez a legény az alföldön nyalka —

Jó termésb
Ki idején a

Ilyet bizony
Mondd ki

De meg e
Faluvégen

Erdőt, b
Nem hib

Jó termésben ritkán lesz annak apálya,
Ki idején a tengerit jól —

Ilyet bizony Tisza partján sokat találsz.
Mondd ki hát, hogy ismered őt; hiszen —

De meg erre is akadtál akár hányszor:
Faluvégen dalolgat a líba —

Erdőt, berket korán reggel végigjárja.
Nem hibázhatsz: a vadász ez és —

Bár ha nem a legfényesebb állapot is:
Azért mégis füttyörészget Pista —

A faluban kérdi, mi van eladó?
Ráismertél? Ez itt a gyűrűs —

Ez meg az üstödre ragaszt bádog-fótot.
Nem is kérдем láttál-e már drótos —

Ucczu hamar, vesd el magad, illa berek! ...
Legjobb postás a gyorslabu czigány —

Ezt a kormost jól ismeri nagy és cseprő:
Minden házhoz járogat a —

Te ki Isten kegyelméből lettél oly dus:
Szánd meg szegényt, hiszen világtalan —

Nem is doktor, nem is rektor, nem is sakter,
Csak a féle kistalusi öreg —

Ide kerül, akár gróf vagy szántóvető,
Mert az élet végső célja a —

FURCSA LEGÉNYKE.

(Képpel a ezimlapon.)

GYULA! Gyula! jöjj hamar! hamar!
Itt van valaki a kapu előtt, egy
kis emberke, soha sem láttam
még ilyet!”

Igy kiáltott a négy éves kis Dorka
s kézen ragadva Gyulát sietett vele a
kapu elé.

„Nézd! nézd! láttál már valaha
ilyen furcsa kis embert?”

Gyula nevetett a kis leány bohó
tudatlanságán, Dorka pedig tovább beszélt:

„Milyen csunya! Milyen nagy a
szája, homloka pedig alig van, apró szemével
meg mindig bunyorgat. És milyen
vékony keze, lába! És egész teste szőrös,
mint az én kis cziczámé. Hogy lehet
valaki ilyen csunya!”

Ezalatt az a csunya emberke egészen
közel ért s vele egy kis fiu, ki hegedűszó
mellett parancsolgatott kísérlőjének:

„Hopp, Ali! Hopp! Tánczolj szépen,
ugorj nagyot, járjad szépen, csárdást
huzok!”

És Ali, a kis majom, — mert ma-

jom volt a Dorka csunya emberkéje, —
pontosan engedelmeskedett gazdájának,
tánczolt, ugrált, kis gazdája meg folyton
hegedült neki. Mikor már elég volt a
tánczból, a fiu egy pléhtányért adott a
majmocska kezébe s Ali vigyorogva meg-
hajtá magát Gyula és Dorka előtt, kér-
vén jutalmát a mulattatásért. Dorkának
épen zsebében volt ezüst tizeskéje, me-
lyet nemrég a mamától kapott egy szé-
pen betanult versecskeért; hamar elővette
tehát a pénzdarabot s a tányérba dobta.
A majmocska vig ugrádozással sietett
gazdájához s átadta a pénzt. a miért
aztán gazdájától egy almát kapott, me-
lyet rögtön meg is evett jóízűen. Azu-
tán a majom is, gazdája is illedelmesen
köszöntek és tovább mentek.

„Olyan furcsa emberke! szólta ismét
s Dorka utána nézett mig csak láthatta.
„De olyan csunya!”

Ekkor Gyula végre nevetve fölvilá-
gosítá, hogy nem ember az, hanem maj-
mocska. De Dorka mégis kételkedett és
csak akkor hitte, mikor mamája is mondta,
hogy az bizony majom volt.

A CZUK

„Minden
Adjad
Az ég e
Naponk

És ah,
Ki szül
S főleg
A bősé

Szegény
Fényes
A sok
Zaklatj

Mekkor
Kápráz
Vendég
Végign

S a ho
Onnan
És meg
Két éh

S egy
Gyerm
A süte
Alig g

S az a
Zsebét
Mondv
Egy k

Nem k
Tán c
Hamar
Jaj b

— Mi
Adjad
Igy ir
Kalá

A 7-ik számba

Helyesen

Toroczkóy Ilm
Annikó, Fráter
Deuts Elemér,
mil, Partner G
Dávid és Taks

A CZUKRÁSZ BOLT ELŐTT.

(Képpel a 373. lapon.)

„Mindennapi kenyerünket
Adjad meg ma is nekünk!“
Az ég és föld szent Urához
Naponként így rebegünk.

És ah, mennyi az a szegény
Ki szükséggel küzködik!
S főleg az fáj, hogy ha szeme
A bőségbe ütközik.

Szegény ember kis gyermeke
Fényes czukrász-bolt előtt:
A sok csemege még inkább
Zaklatja az éhezőt.

Mekkora szép üveglemez!
Kápráztatja a szemet.
Vendégeken ottan belül
Végignézni mint lehet!

S a hová lehet benézni.
Onnan **ki** is lát a szem,
És megakad a kint álló
Két éhező gyermekén.

S egyszerre csak megáll a két
Gyermek előtt valaki,
A süteményt a kezében
Alig győzi tartani.

S az ámuló kicsinyeknek
Zsebét, markát megtömi,
Mondván hogy azt onnan belül
Egy kis angyal küldi ki,

Nem hisznek a két szemüknek:
Tán csak álom s nem való!
Hamar együnk hát belőle...
Jaj be édes, jaj be jó!

— Mindennapi **kenyerünket**
Adjad meg ma is nekünk!“
Igy imádkozánk és ime —
Kalácsot ad istenünk!

A 7-ik számban között betűtalány megfejtése:

„S p á r g a.“

Helyesen fejtették meg: Bálinth Emma, Toroczkóy Ilma, Schneider Mariska, Keszely Annikó, Fráter Ella, Hurovics Laczi és Bandi, Deuts Elemér, Kovics Lujza, Jenderszky Bogumil, Partner Gazsi, Mendelényi Terka, Szőreghy Dávid és Taksony, Pintér Lajos.

*

A 18-ik szám betűtalányának megfejtése

a. (á)

Helyesen fejtették meg: Gyorgyevits Pál, Balogh Örszike, Szikszai Ernő, Szentes Julcsa, Vojnits Ilonka, Jávor Sándor, Schlesinger Gizella (máskor magad írj kis lányom), Toldy Viktorka (neked is hasonlót üzenek) Papp Margit, Hlavacsek Terka, Máj Ilka, Svarcz Samu és József, Királyi Tamás, Borbély Lajos és Jenő, Stankovics Illés, Gút Katicza, Szt. Miklósy Borcsa, Dékán Nelli és Feri, Baráth Gerő, Zsoldos Misi, Keresztury Tivadar.

*

A 18-ik számban foglalt bibliai föladványra, könnyebb voltánál fogva annyi megfejtést kaptam, hogy bele nem tértének a „Kis Lap“ egy számába. Nem szükséges mondanom, hogy ennyi érdeklődés, jó ítélet és ismeret annyi örömet szerez, hogy tán az sem férne a szívembe, ha annyira ki nem tárgult volna meglepedésében.

Hivetek

Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA

K — es Bélának. A jószívű Péter és a szívtelen János csinos története meg fog jelenni. Csak arról akarok bizonyos lenni 1-ör: eredeti-e a munka s nem-e átdolgozás, 2-or a magad munkája-e? — **Gy — Pál.** A csiga-talány meg fog jelenni talán; de a többi, melyek már egybeült is olvashatók, nem kerülhetnek a „Kis Lap“-ba. Szorgalmad és fölfogásod egyaránt dicséretes. — **B — falvy Lenke és István.** A kereszt-féle talány ismeretes. A másik kevésbé s így közölhető. — **L — ay András.** A képre vonatkozó kérdést nem értettem. A híres férfiak névlistromában sem föladványt nem látok, sem úgy nincs az megszerkesztve, hogy közlésre érdemes volna. — **Cs — h Ilonkának** külön levél indul. Addig is fogadd szives üdvözlömetem. — **M — y Ilka.** Nagyon fogok örvendeni, ha valami munkácskát, saját szorgalmad gyümölcsét, küldesz nekem. De csak a gyakorlatnak fogom tekinteni. — **H — k János.** Ami benne jó, az nem új; ami pedig benne új az nem jó. Sok bátorság kell ahoz, Petőfit rosszul leírni, de annál rútabb azon halátlanság, mely a hosszú és rossz versből a tanár urak ellen nyilatkozik. Legott megsemmisítém az ocsmányi firkát. — **A — ld Nándor** rajzai magangyakorlatnak jók, de mint másolatok a „Kis Lap“-ban meg nem jelenhetnek.

SZÁZ ÉVVEL. (Lásd a 374. l.)

Deutsch testvérek irodalmi és művészeti intézete Pesten. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.**
Ara negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —